

Chương 210: Orbis Class (3) - Khiêu Khích

(Số từ: 4858)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

14:12 PM 28/04/2023

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tầm nhìn của tôi tối đen. Cú sốc cảm thấy quá xa vời khiến tôi bất tỉnh.

Nếu tôi mất cảnh giác dù chỉ trong tích tắc, cú đá mạnh mẽ đó sẽ đập thẳng vào một bên đầu của tôi, điều này sẽ khiến tôi một lần nữa tỉnh dậy ở trần nhà không xác định. Cô gái nhanh chóng rút lui trong trường hợp bị tấn công bất ngờ.

Mặc dù bầu không khí khá lạnh, nhưng Lilka Aaron vẫn tiếp tục tấn công, đó là lý do tại sao những người thuộc Orbis Class lúc đầu có vẻ khá lo lắng, nhưng theo thời gian đã trở nên có chút phấn khích.

Tuy nhiên, Lilka Aaron trông không đẹp lắm.

—Cô ấy đang nghiến chặt răng.

Đó là lúc tôi nhớ đến một điều mà Ellen đã từng nói:

'Năm đám của cậu đau quá.'

'...Cậu đang nói dối.'

'...Nó thực sự rất đau.'

Ellen và tôi chủ yếu tập luyện kiếm thuật, nhưng chúng tôi cũng thường xuyên tập cận chiến.

Lý do rất đơn giản—cô ấy dạy tôi bởi vì, khi nhìn vào những gì tôi đang làm, cô ấy nghĩ rằng tôi sẽ phải chiến đấu bằng nắm đấm nhiều hơn là dùng kiếm.

Làm thế nào tôi nên làm nó? Tôi rất biết ơn vì sự cân nhắc của Ellen, nhưng tôi cảm thấy khá khó xử. Tuy nhiên, tôi không có lý do gì để từ chối.

Ellen giả vờ như không, nhưng cô ấy thực sự quan tâm đến tôi rất nhiều.

Ellen đã nói với tôi rằng tay và chân của cô ấy rất đau khi cô ấy chiến đấu với tôi trong lúc tôi cường hóa cơ thể. Vì vậy, sau khi đánh bại tôi hoàn toàn, chính cô ấy là người yêu cầu được nghỉ ngơi.

Mặc dù tôi, với tư cách là người bị đánh, khá khó chịu khi cô ấy, người đã đánh đập, lại than vãn về việc cô ấy bị tổn thương nhiều hơn, nhưng những lời của Ellen là sự thật.

Khi ngay cả Ellen Artorius cũng nói vậy, thì điều đó có nghĩa là tôi sẽ có thể đánh bại đối thủ của mình chỉ bằng cách để họ đánh tôi—trừ khi một đòn tấn công khá mạnh có thể đánh trúng những điểm quan trọng của tôi.

Đó là lý do tại sao tôi chỉ phòng thủ càng nhiều càng tốt.

'Nếu cậu đối phó với ai đó chuyên cận chiến, đừng tấn công họ nếu có thể.'

'Tại sao?'

'Tớ sẽ cho cậu thấy. Thử đi.'

Ellen thử thể trước mặt tôi.

Ý Ellen là mình giỏi như một người chuyên cận chiến, vì vậy nếu tôi thử với cô ấy, tôi sẽ biết—điều đó không thực sự làm tôi ngạc nhiên.

Khi tôi tìm kiếm những khoảng trống trong tư thế của Ellen, tôi nắm chặt tay và tung một cú đấm thẳng vào cô ấy.

Và cứ như thế, Ellen nắm lấy cánh tay tôi và đặt tôi vào một thanh đòn tay đang bay.

'Này! Này! Chết tiệt! Tớ hiểu rồi! Tớ đã nhìn thấy nó! Cậu sẽ giết tớ mất!'

'Cậu hiểu nó?'

'Vâng! Tớ hiểu rồi! Tớ hiểu rồi! Tớ thực sự hiểu rồi!'

Mặc dù tôi đã trải qua một khoảng thời gian khó khăn như vậy bởi vì cô ấy đã cố gắng dạy tôi như vậy, đó là lời khuyên cuối cùng mà Ellen dành cho tôi. Có một lần, khi tôi tóm được chân Ellen khi cô ấy tung một cú đá trực diện về phía tôi, Cô ấy xoay cả người, đặt tôi vào thanh đòn một lần nữa. Cô ấy chỉ cho tôi nhiều động tác kỳ lạ và đặc biệt.

Dù thế nào đi nữa, cô ấy đã chỉ cho tôi bằng nhiều cách khác nhau rằng nếu tôi dám ra và họ có thể nắm lấy tay tôi, tôi sẽ gặp nguy hiểm.

...Cái quái gì thế?

Thật đáng xấu hổ khi tôi trở nên hơi xấu hổ vì tất cả các tiếp xúc cơ thể.

Tuy nhiên, nó còn đau hơn rất nhiều.

'Vật lộn có thể được sử dụng trong nhiều tình huống hơn cậu có thể tưởng tượng. Vẫn còn rất nhiều điều cậu chưa biết. Cậu không thể đối phó với mọi thứ mà nó bao gồm.'

'...Phải. Tôi nên làm cái gì sau đó?'

'Đừng hạ thấp cảnh giác. Đừng để bị bắt. Đừng bắt chúng.'

Nếu tôi bị bắt, họ sẽ vật lộn với tôi.

Nếu tôi bắt được chúng, chúng sẽ vật lộn với tôi.

Dù sao đi nữa, nếu tôi mắc một sai lầm dù là nhỏ nhất trong khi tấn công, tôi có thể bị đánh đòn chí mạng và kết thúc trận đấu. Tôi không thể trở thành bậc thầy về cận chiến khi ngay cả kiếm thuật của tôi vẫn còn thiếu sót nghiêm trọng, vì vậy Ellen đã dạy tôi cách đối phó với một người chuyên về cận chiến.

Vì vậy, điểm chính là tôi không nên lộn xộn nếu phải đối mặt với một người như thế. Nếu tôi liều

lĩnh tin tưởng vào sức mạnh của mình và tấn công, họ sẽ tiêu diệt tôi bằng kỹ thuật của mình.

Phần đó không thực sự là về cận chiến. Tôi cá là Ellen nói với tôi điều đó bởi vì cô ấy nghĩ rằng tôi sẽ đánh đấm nhiều hơn đấu kiếm.

Tôi không thể tin rằng tôi đã sử dụng những thứ đó trong tình huống này.

'Cậu biết rằng phòng thủ là quan trọng, phải không?'

'Vâng.'

'Cậu có biết bộ phận nào mình cần bảo vệ nhất không?'

'Không phải là đầu và mặt của mình sao?'

'Cằm.'

Ellen chỉ vào cằm của chính mình.

'Mọi chuyện sẽ kết thúc nếu bị đánh vào cằm. Đó là lý do tại sao tớ nói với cậu rằng đừng mất cảnh giác.'

Khi một người bị đánh vào cằm, cú sốc sẽ truyền đến não khiến họ ngất xỉu. Vì vậy, người ta nói rằng những nơi quan trọng nhất cần được bảo vệ là đầu, mặt và cằm.

—Tôi không nên bị bắt.

—Tôi không nên bắt chúng.

—Tôi không nên bị đánh vào cằm.

—Vì vậy, tôi không nên mất cảnh giác.

'Sau đó, cậu muốn tớ chỉ bị đánh?'

'...Ngay từ đầu đừng đánh nhau.'

'KHÔNG! Cậu biết mọi thứ sẽ diễn ra như thế nào mà!'

Không phải chỉ một hai lần Ellen nghĩ tôi thảm hại nên mọi chuyện vẫn ổn. Ellen có thể dạy tôi thêm về cận chiến, nhưng đó không phải là mục tiêu chính của cô ấy. Ellen chỉ dạy tôi một số bài tập cơ bản trong trường hợp tôi đánh nhau với một người chuyên về nó.

'Chỉ cần cậu cường hóa cơ thể và không bị thương nặng, đối thủ của cậu sẽ mệt mỏi miễn là họ không tóm được cậu.'

'À, ý tớ là, chiến thắng là tốt và tất cả, nhưng chẳng phải chiến thắng bằng cách bị đánh còn buồn hơn thua sao?'

Tôi không muốn chiến thắng như thế! Tôi thà thua! Aaa, tôi mệt quá. Đó là mất mát của tôi.

Nó chỉ là buồn! Nó giống như tâm lý chiến thắng của tôi!

'Thật sự không có cách nào sao?'

Ellen thở dài trước tiếng rên rỉ của tôi, rồi nhìn tôi.

'Cậu khó đối phó hơn nhiều so với những người khác, đặc biệt là trong cận chiến, vì [sức mạnh siêu nhiên] của cậu.'

'...Tớ đoán vậy?'

Nhờ khả năng cường hóa và làm cứng cơ thể, tôi thậm chí có thể khiến Ellen phải thốt lên rằng đau đớn khi cận chiến với tôi.

'Vì vậy, chỉ cần đánh họ khi cậu bị đánh.'

'...Huh?'

'Cố ý cho phép họ tấn công quá mức, và sau đó đánh trả mạnh hơn.'

Ellen nhú mồm khi nói vậy.

'Hãy nghĩ về nó. Trong mọi cuộc chiến cận chiến, họ phải áp sát để tấn công, Miễn là họ không sử dụng bất kỳ công cụ nào, mỗi khi lọt vào tầm với của cậu sẽ tạo ra một khoảng trống khác. Mỗi lần họ tấn công chỉ tạo ra một lỗ hổng lớn trong hàng phòng ngự của họ.'

'Chỉ lừa họ thôi.'

'Hãy để họ nghĩ rằng mình đang kiểm soát cậu và giữ chặt. Đừng liều lĩnh. Chỉ cần giả vờ rằng không quan tâm và để họ đánh. Thậm chí đừng cố gắng phản ứng một cách vụng về với các cuộc tấn công của họ, và hãy hành động như một thằng ngốc. Bằng cách đó, đối thủ của cậu sẽ bất cẩn vì họ sẽ nghĩ rằng cậu vụng về.'

'Sau đó, họ sẽ thực hiện những động thái ngày càng lớn hơn để hạ gục cậu. Nếu cậu cứ để mình bị đánh, họ sẽ mất kiên nhẫn và cố gắng kết thúc nó, chủ yếu bằng cách sử dụng một số kỹ thuật

lớn hoặc di chuyển. Điều tớ đang cố nói với cậu là làm cho đối thủ mất cảnh giác.'

'Trong khi cậu vừa bị đánh, đối thủ sẽ kiệt sức. Nếu cậu không bỏ cuộc, bên tấn công sẽ ngày càng mệt mỏi hơn và khi đó họ sẽ muốn kết thúc trận đấu càng nhanh càng tốt. Đó là khi các kỹ thuật lớn sẽ xuất hiện.'

'Chuyển động lớn, tất nhiên, sẽ tạo ra những khoảng trống lớn.'

'Đó là khi cậu tấn công.'

'Đừng cố chặn nó.'

'Đừng chặn nó, và chỉ cần đánh trả cùng một lúc.'

'Đó mới là điều quan trọng. Đánh lừa đối thủ của mình, giả vờ rằng vụng về. Giả vờ rằng chỉ biết làm thế nào để bị đánh. Bằng cách đó, cậu sẽ khiến họ mất kiên nhẫn hoặc khiến họ nghĩ rằng cậu là một kẻ yếu đuối.'

'Sau đó, cậu sẽ đánh họ bằng một đòn phản công.'

'Cậu chỉ cần hạ gục đối thủ bằng một đòn duy nhất.'

Tôi giỏi hơn bất kỳ ai khác trong việc ăn đòn. Lời khuyên của Ellen là hãy đợi họ thực hiện một động thái lớn và sau đó đánh họ mạnh hơn. Nếu tôi tung đủ đòn mà không gục ngã và hạ gục đối thủ, tôi sẽ thắng bất kể điều gì.

Tôi chỉ cần tin tưởng vào sức chịu đựng của mình, vốn lớn hơn những người khác một cách bất thường.

Mỗi cuộc tấn công sẽ tạo ra một khoảng trống. Về cơ bản, đó là một trận thua để bù đắp những khoảng trống đó bằng cách phòng thủ một cách vô ích.

Một đòn phản công xuyên qua khoảng trống đó được gọi là đòn tấn công...

—Phản công.

Trong khi đối thủ tấn công, tôi không thể chuẩn bị để phòng thủ. Đó không phải là một cuộc trao đổi tấn công và phòng thủ, mà là một cuộc trao đổi các cuộc tấn công. Vì tôi có [sức mạnh siêu nhiên] để củng cố thể chất của mình, tôi phải tin tưởng vào nó và chỉ cần tung một cú đánh cực mạnh và hạ gục đối thủ.

Ellen nói với tôi rằng tôi sẽ không thể đánh bại một người chuyên cận chiến bằng kỹ thuật, vì vậy tôi chỉ nên tin vào [sức mạnh siêu nhiên] của mình và để họ đánh tôi và tôi sẽ phản công lại.

Chiến thắng dù sao cũng thuộc về người đứng cuối cùng. Bất kể ai là người chiếm thế thượng phong trước đó hay không, thì người ngã xuống cuối cùng sẽ thua cuộc.

Tôi đã có lợi thế trong một cuộc chiến tiêu hao. Mặc dù thiệt hại tích lũy dần dần, nhưng nó không phải là không thể chịu đựng được.

Lilka Aaron đang giữ khoảng cách, tìm kiếm một cơ hội khác để lao vào.

Như Ellen đã nói, nếu tôi cố gắng tóm lấy cô ấy sớm hoặc cố gắng tấn công trực tiếp, Điều đó có thể gây tử vong. Và mặc dù tôi đã được huấn luyện một chút về cận chiến, nhưng tôi vẫn chưa tìm hiểu sâu về nó.

Tôi biết một chút về kiếm, nhưng tôi chắc chắn không biết tất cả các đòn hạ gục mà võ sĩ có thể thực hiện.

Cuộc tấn công chính của Lilka là đá. Tôi cho rằng đó là vì đó là phương pháp duy nhất để một người có tầm vóc nhỏ bé như cô ấy đảm bảo được tiếp cận rộng rãi.

“Hub!”

*Pak! Úp! Pak!

Sức mạnh đôi chân của cô ấy thật đáng kinh ngạc, nhưng đó là tất cả. Cô ấy không giỏi bằng Ellen.

Thực ra, có lẽ thể lực của tôi không được như vậy là do [sức mạnh siêu nhiên] của tôi, nhưng vì tôi đã bị đánh rất nhiều mỗi ngày nên nó không thể làm gì khác ngoài việc tăng lên, phải không? Trên

thực tế, điều đó dường như đã đóng một vai trò quan trọng trong đó.

Nó đau, nhưng nó không thể không chịu đựng được.

Tôi vẫn ổn, nhưng đối thủ của tôi đang mệt mỏi.

Cơ thể tôi cứng hơn người bình thường một chút nên dù không bị va chạm gì nhưng Lilka vẫn có vẻ đau.

Ngay cả khi tôi không cứng như một tảng đá, thì việc cô ấy trông như vậy là điều đương nhiên bởi vì Lilka tiếp tục đá vào cơ thể rắn chắc đó của tôi.

Chiến thắng bằng cách chỉ bị đánh không phải là một cách dễ chịu để giành chiến thắng, nhưng nó thực sự có vẻ đang xảy ra.

Có nhiều cảm xúc khác nhau hiện trên khuôn mặt của Lilka Aaron.

'Tại sao hán không ngã xuống?'

'Tên này nên ngã xuống ngay bây giờ.'

'Phòng thủ của tên này rất chắc chắn và trông hán không hề mệt mỏi, cũng không có vẻ gì là đã bị thương.'

'Tôi phải nhanh chóng kết liễu hán bằng cách nào đó...'

'Hoặc tôi có thể là người ngã xuống trước.'

Đó là kiểu lo lắng và thiếu kiên nhẫn mà Lilka đang thể hiện.

Như Ellen đã nói, Lilka Aaron dường như đã rơi vào suy nghĩ rằng mình có thể ngã xuống trước với tốc độ này.

Lilka định làm gì đó.

Lilka nhanh chóng tiếp cận tôi và đá vào bụng tôi.

*Phập!

Ngay khi tôi bị đẩy lùi và tư thế của tôi bị xáo trộn, cô ấy lại nhảy lên không trung.

Một cú đá ngược trên không—lực quay đằng sau nó mạnh hơn trước rất nhiều.

Do đó, khoảng trống mà cô ấy để lại cũng lớn hơn rất nhiều.

Cú đá hướng về phía bên trái của tôi.

Tôi không lùi lại, mà lao thẳng vào nó, đề cao cảnh giác bên trái.

Cánh tay trái của tôi sẽ lo việc canh gác.

Trong khi tôi rút tay phải lại...

Tôi sẽ đánh Lilka khi tôi bị đánh.

*Baang!

Tôi cảm thấy một cú sốc nặng nề chạy qua cánh tay trái của mình.

*Baam!

“Kuu...Huk”

Và cảm giác mạnh mẽ khi va phải thứ gì đó chạy qua bên phải của tôi.

*Thud!

Lilka Aaron bay về phía sau và lăn dọc sàn ngay khi cô ấy tiếp đất bằng cú đá ngược trên không của mình.

Tôi cảm thấy hơi chóng mặt vì tôi đã bị trúng một cú đá như vậy mà không phòng bị cẩn thận, nhưng tôi đã không ngã xuống.

“Huu.”

“Khụ khụ! Arg! Urg! Hub!”

Mặt khác, Lilka Aaron đang nằm trên sàn của phòng tập, hóp bụng.

Cô thậm chí còn không thể thở bình thường.

Đó là điều tự nhiên, vì Lilka đã bị tôi phản công khi cô ấy ít ngờ tới nhất.

Mọi người chỉ nhìn chăm chăm vào tôi sau khi tôi hạ gục đối thủ chỉ trong một đòn tấn công.

Cuộc chiến đã kết thúc. Cuối cùng, mặc dù cô ấy đã thành công trong việc hạ gục nhiều đòn tấn công, nhưng cô ấy đã bị hạ gục chỉ trong một đòn duy nhất.

“Khụ... Ugh... H-huu...”

Tuy nhiên, Lilka Aaron rùng mình và gượng đứng dậy.

Tôi có thể thấy nỗi kinh hoàng tràn ngập trong mắt cô ấy.

Tôi đang nhìn vào mắt của một người đã bị đánh bại hoàn toàn nhưng vẫn gượng đứng dậy vì không thể chịu thua.

Cuộc chiến đã kết thúc.

Tôi có thể thấy chân Lilka run rẩy: Chỉ đứng thôi cũng đủ khó khăn với cô ấy rồi. Đó là điều đương nhiên sau khi bất ngờ bị đâm vào bụng như thế.

Tôi thậm chí còn cường hóa cơ thể bằng [sức mạnh siêu nhiên] của mình.

Thật kỳ diệu khi cô ấy đã đứng dậy được. Tuy nhiên, mặc dù đôi chân của cô ấy đã run rẩy, Lilka vẫn vào vị trí và đối mặt với tôi với hàm răng nghiến chặt.

Nó phải có cảm giác như tôi là một pháo đài sẽ không sụp đổ cho dù cô ấy có tấn công tôi như thế nào.

Cô ấy đã tấn công rất nhiều lần và chỉ bị đánh một lần. Tuy nhiên, có vẻ như cô ấy không thể tin rằng mình đã bị đẩy đến mức đó chỉ bằng một đòn tấn công đó.

Lilka đã mất ý chí chiến đấu, nhưng cô không thể bỏ cuộc.

Người phải quỳ xuống không phải cô mà là senpai của cô sẽ phải chịu trách nhiệm. Lilka quá sợ cái giá mà cô phải trả cho sự sỉ nhục mà anh ta sẽ phải trải qua.

Lilka Aaron đơn giản là không thể gục ngã.

“Hap!”

Tuy nhiên, mặc dù sự tập trung và cơ thể của cô ấy đã đạt đến giới hạn, Lilka Aaron lại lao vào tôi một lần nữa. Chuyển động của cô ấy không nhanh nhẹn và nhanh nhẹn đến mức tôi không thể nắm bắt được như trước.

Tuy nhiên, cô ấy vẫn nhanh nhẹn.

Tránh những cú đá của Lilka, tôi đâm ra, nhắm vào mặt cô ấy lúc đó.

Tuy nhiên, như thể cô ấy đã dự đoán được điều đó, cô ấy tránh nắm đâm của tôi bằng cách hơi xoay đầu.

Đó không phải là tất cả...

Lilka nắm lấy cổ tay tôi và đồng thời cô ấy chống người lên và đặt hai chân lên cổ tôi.

—Flying Armbar.

Tuy nhiên, tôi đã đoán trước được rằng cô ấy sẽ tấn công tôi như thế.

Tôi đã cố tình đưa cho Lilka cánh tay đó. Nếu tôi ngã xuống như thế và bị bắt hoàn toàn, mọi chuyện sẽ kết thúc.

—Tăng Cường Thể Chất.

Nó tăng cường cơ bắp của tôi đến cùng cực.

Lilka cố gắng vật lộn với tôi trong khi cơ thể cô ấy đã đạt đến giới hạn. Mặc dù tôi ở một vị trí bất lợi hơn, nhưng tôi đã có thể buộc mình thoát khỏi nó.

“Haap!”

*Bang!

Tôi ném mạnh cô gái đang treo trên tay tôi xuống sàn phòng tập.

“Khục khục!”

Lilka Aaron, người đã đập lưng xuống sàn, không khí bị thổi bay khỏi phổi. Mặc dù người ta có thể vượt qua khoảng cách về thể chất bằng kỹ năng, nhưng người ta không thể vượt qua sự khác biệt về trọng lượng khá lớn đó khi cơ thể của người đó đã bị đẩy quá giới hạn của nó.

Vì vậy, ngay cả khi Lilka cố gắng khóa các khớp của tôi, tôi vẫn có thể thoát khỏi vòng tay của cô ấy bằng chính sức lực của mình.

“Arg... Huk...”

Tôi lặng lẽ nhìn cô ấy khi cô ấy cố gắng đứng dậy sau khi tôi ném cô ấy xuống sàn.

Không còn ý nghĩa gì trong chiến đấu nữa.

Mọi chuyện đã kết thúc sau khi tôi giáng đòn phản công đó vào bụng cô ấy. Tuy nhiên, khoảnh khắc tôi có thể tự giải thoát mình khỏi thanh băng tay của cô ấy, nó chắc chắn đã kết thúc.

Lilka không thể tiếp tục khi cô ấy không thể giữ tôi trong tình trạng kìm hãm như thế, chứ đừng nói đến việc giành chiến thắng trong cuộc chiến đó.

Mọi người đều biết rằng đó là thất bại của Lilka Aaron. Mọi người đều biết rằng Lilka Aaron không thể thắng tôi.

Đó là chiến thắng của tôi với tỷ số cách biệt lớn.

Ngay cả sinh viên năm tư giấu tên theo dõi trận đấu cũng phải biết.

Tuy nhiên, Lilka Aaron vẫn đứng dậy, đôi chân loạng choạng.

Nếu không ai trong chúng tôi đầu hàng hoặc hoàn toàn không thể chiến đấu, cả hai chúng tôi sẽ không thua.

Không có bất cứ ai sẽ làm điều gì đó như tuyên bố thất bại của ai đó. Chúng tôi không có thẩm phán. Đó không phải là một cuộc đấu tay đôi, nó chỉ là một cuộc chiến.

Lilka sẽ không bao giờ thốt ra một lời đầu hàng nào. Đôi mắt của cô ấy đang nói với tôi rằng thà chết còn hơn là tuyên bố đầu hàng bằng chính miệng mình.

Lilka trông giống như cô ấy sẽ trải qua một điều gì đó khủng khiếp nếu không.

Senpai đã yêu cầu xem trận chiến của chúng tôi.

Lilka Aaron phải chứng tỏ bản thân, ngay cả trong hoàn cảnh không thể tránh khỏi thất bại.

Cô phải chứng minh rằng mình đã làm hết sức mình.

Lilka phải chứng tỏ rằng bản thân đã làm tất cả những gì có thể bằng mọi cách để bảo vệ danh dự của senpai.

Cô phải chiến đấu cho đến khi hoàn toàn mất khả năng chiến đấu để giảm bớt cái giá phải trả cho sự yếu đuối của mình, dù chỉ một chút.

Đó là lý do tại sao cô gái đó, người thậm chí không thể đứng vững được nữa, chỉ biết nghiêng rằng và đứng dậy hết lần này đến lần khác.

—Orbis Class...

Một trong những Lớp học đặc biệt bên trong Temple cùng với Royal Class.

Một nơi mà người ta phải chứng tỏ bản thân thông qua nỗ lực chứ không phải tài năng. Đó là lý do tại sao tôi đã thiết lập nó thành một nơi có kỷ luật giống như quân đội, được huấn luyện nghiêm ngặt và có sự phân cấp rõ ràng giữa senpai-kouhai.

Tôi luôn cảm thấy ngạc nhiên hoặc không thoải mái khi phát hiện ra những cách bất ngờ mà thiết lập của tôi hoạt động cụ thể.

Trong trường hợp đó, tôi cảm thấy thực sự khó chịu.

Thế giới này được tạo ra dựa trên một vài từ mà tôi xâu chuỗi lại với nhau.

Có những người phải chịu đựng tất cả những điều phi lý mà tôi đã đặt vào thế giới này.

Mỗi lần tôi nhìn thấy ai đó như vậy, tôi sẽ cảm thấy một cảm giác trách nhiệm, tội lỗi và khó chịu.

Lilka Aaron đã bị đánh bại, nhưng cô ấy vẫn đứng dậy, dù run rẩy, chỉ để chứng minh rằng bản thân đã cố gắng hết sức.

*Phập!

“Kurk!”

Khi tôi đá nhẹ vào đùi cô ấy, tư thế của cô gái hoàn toàn sụp đổ, khiến cô ấy tiếp đất bằng hông. Suy nghĩ duy nhất của tôi là tôi không thể tấn công một đối thủ đã gục ngã với tất cả sức lực của mình.

Lilka lại đứng dậy, run rẩy như một con bê mới sinh. Cô gái lại tiến về phía tôi để tấn công tôi hết mức có thể chỉ để bị đánh một lần nữa. Các đòn tấn công của cô ấy không còn đau nữa ngay cả khi tôi không cường hóa nó.

Đó chỉ là sự tuyệt vọng.

Bỏ cuộc sẽ không hiệu quả.

Ngược lại, nó sẽ chẳng có ý nghĩa gì nếu tôi đầu hàng. Mọi người có thể thấy rằng Lilka Aaron sẽ không thắng.

Tất cả mọi người có mặt đã theo dõi trận chiến kéo dài đó trong sự im lặng hoàn toàn. Tất cả những sinh viên năm nhất của Orbis Class đều mang vẻ mặt đau khổ.

Một số người trong số họ muốn bước vào, nhưng vì senpai đó đã ở đây, điều đó là không thể. Senpai chỉ khoanh tay yên lặng quan sát cuộc chiến.

Tôi cảm thấy như mình đang bị bắt nạt. Tôi phải đánh bại cô gái đã mất ý chí chiến đấu, không thể tiếp tục, người chỉ đứng dậy hết lần này đến lần khác, đôi mắt hoàn toàn vô hồn.

Lilka đang nhìn tôi.

Có vẻ như cô ấy muốn nói điều gì đó bằng đôi mắt của mình.

Tôi không thể tìm ra bất kỳ chi tiết nào, nhưng tôi có thể đọc được một mong muốn của cô ấy từ đôi mắt đó.

'Làm ơn, làm tôi ngất đi.'

'Đừng để tôi đứng dậy.'

—Đó là điều mà đôi mắt Lilka dường như đang cầu xin.

Vâng, mặc dù nó không thể được gọi là một cuộc chiến nữa, nhưng đối thủ của tôi buộc phải tiếp tục.

Đầu hàng không phải là điều tốt nhất tôi có thể làm cho đối thủ của mình, kẻ đã phải tiếp tục chiến đấu, tất cả những gì tôi có thể làm là kết thúc trận chiến.

"Được rồi."

"Nào, ngủ đi."

Tôi đến gần Lilka Aaron và đâm vào bụng cô ấy một lần nữa.

*Thud!

"Ku...Ha!"

Lilka Aaron, sau khi nhận một cú đánh mạnh vào bụng một lần nữa, đã bị bỏ lại trên sàn của phòng tập, đầu ngẩng lên.

Lilka không dậy.

"Đã hết."

Senpai đang theo dõi từ bên lề tuyên bố ngắn gọn trận chiến kết thúc.

"Này này, đưa cô ấy đến linh mục đang làm nhiệm vụ."

Nghe những lời đó, một số sinh viên năm nhất lao tới và mang Lilka Aaron đang gục ngã đi. Tôi đã đánh cô ấy khá mạnh. Nếu tôi không làm thế, có lẽ cô ấy đã không ngất đi.

Có lẽ cuối cùng tôi đã làm vỡ ruột cô ấy hay gì đó. Đó là điều mà linh mục đang làm nhiệm vụ phải lo liệu.

Lilka sẽ không chết.

[Thử thách đã hoàn thành – Chiến đấu với Orbis Class]

[Đã nhận được 500 điểm thành tích.]

Tôi cũng có thể xác nhận rằng mục đích chính của cuộc chiến đã được hoàn thành.

“Cậu đã thắng, Reinhardt.”

Cậu sinh viên năm tư vô danh đến gần tôi và đặt tay lên vai tôi.

“Có chuyện gì vậy? Cậu nên vui mừng về chiến thắng của mình. Chà, để cô ấy thua một cách áp đảo như vậy, ngay cả khi cô ấy chỉ đứng ở vị trí thứ năm... Tôi không ngờ điều đó lại xảy ra. Điều đó có nghĩa là những người dưới vị trí thứ năm cũng sẽ thua cậu...”

Senpai cười toe toét, quét qua khuôn mặt của các sinh viên Orbis Class khác vẫn ở trong phòng đào tạo.

“Có phải tôi hơi quá lỏng lẻo với tư cách là senpai của mọi người không...?”

Tôi biết những từ đó có nghĩa là gì. Biểu cảm của mọi người, vốn đã hoàn toàn cứng lại trước đó, giờ đã nhuộm màu sợ hãi. Lilka Aaron đã thua,

nhưng cuối cùng, điều đó có nghĩa là tôi cũng đã đánh bại những kẻ dưới cô ấy.

Tất cả bọn họ đã phải trả giá bằng thất bại.

“Dù sao thì, hứa là hứa, tôi sẽ xin lỗi với tư cách là đại diện của...”

“Tôi không cần lời xin lỗi của anh.”

Tôi nhìn thẳng vào mặt hắn ta và hất bàn tay của hắn đặt trên vai tôi ra.

Tôi không thể không nhận ra điều đó sau khi tận mắt chứng kiến...

Nơi đó chắc chắn sẽ tạo ra nhiều quái vật như Ender Wilton, hết lần này đến lần khác. Trường hợp của anh ta hơi triệt để hơn và hơi bất thường. Không thể không bị phá vỡ hoàn toàn trong môi trường như vậy.

Không ai có thể tự do trong hệ thống khuyến khích và thực thi sự ghê tởm, ghen tị, thù hận và cảm giác thấp kém.

Không có cách nào mà bất cứ ai có thể vẫn tỉnh táo dưới áp lực phải cải thiện liên tục đó.

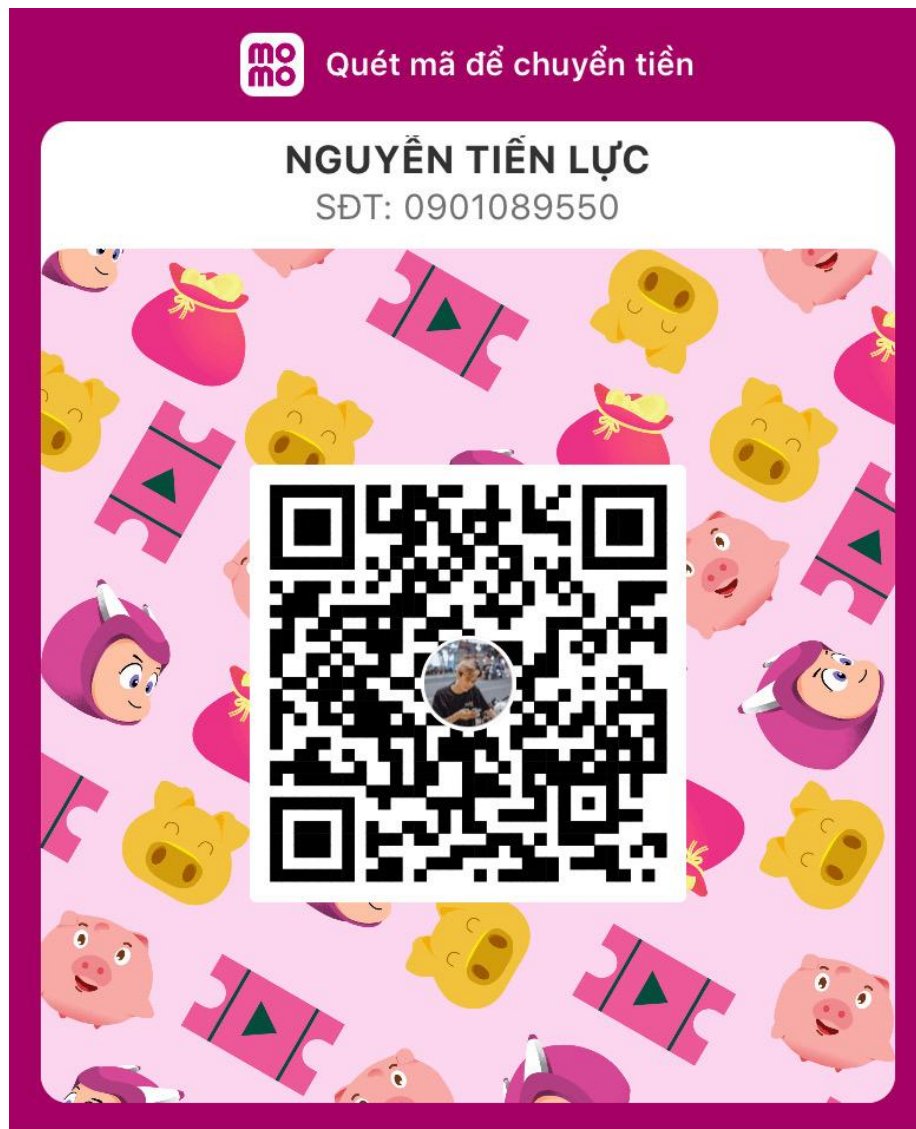
"Cứ đấu với ta đi, đồ khốn kiếp."

"...Cái gì?"

—Đến cuối cùng...

Dù người ta có nói thế nào đi chăng nữa thì tôi cũng đang phải chịu đựng điều đó một cách thực sự cay đắng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading